

L. DŽ. ŠEN
PALI
LJUBAVNICI

Prevela
Dijana Delošević

 Laguna

Naslov originala

L. J. Shen

FALLEN FOE

Copyright © 2023. FALLEN FOE by L.J. Shen

The moral rights of the author have been asserted

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za P i A.

*Rekla sam vam da će nam ponestati ljudi
kojima bismo posvetili knjige.*

Moramo da počnemo da se viđamo s drugim ljudima.

Shvatam da u našem poslu, bilo da se radi o glumi ili pisanju, nisu važni ni slava ni prestiž, ništa od svega onog o čemu sam sanjao; već sposobnost da se izdrži.

Anton Čehov, *Galeb*

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

A R S E Ń

Krovovi u Portofinu su drugačiji.

Ravniji, širi, stariji.

Zgrade pastelnih boja niču iz zemlje, tako čvrsto pribijene jedna uz drugu da se ni čačkalica ne može gurnuti između njih, sve i da pokušate. Jahte u luci su uredno usidrene i na jednakoj udaljenosti jedna od druge. Sredozemno more svetluca pod posljednjim upornim zracima sunca dok sumrak počinje da pada.

Odmaram se na balkonu svog hotelskog apartmana sa pogledom na italijansku rivijeru, posmatram bubamaru kako se vrti unazad oko svoje ose, poput Venere, na mermernoj ogradi.

Prevrnem bubamaru, pomažući joj da nađe uporište, a zatim otpijem gutljaj belog vina. Večerašnji meni mi je u krilu. Izgleda da je ragu od divlje svinje najskuplje jelo, što znači da ću morati da ga naručim, samo da gledam idiote iz računovodstva kako se znoje u svoje tanjire sa rižotom, kada shvate da će ih ova konferencija koštati mnogo više nego što su planirali da potroše.

Korporativni događaji su mesta gde dobre ideje umiru. Dobro poznata činjenica je da bilo koja poslovna tajna vredna šaputanja neće biti objavljena tokom nekog zvaničnog

kompanijskog događaja. Dragocenom tržišnom informacijom, poput oružja, trguje se u zadnjim uličicama industrije.

Ovde nas nije dovelo moje radno mesto. Zapravo, ja nemam radno mesto o kome bih mogao da pričam. Ja sam vuk samotnjak. Konsultant za kvantitativno trgovanje koju hedž fond kompanije plaćaju na sat da im pomognem da sortiraju konglomerat potencijalnih investicija. U šta da ulažu, koliko i kako da održe korak sa godišnjim prinosima koje njihovi klijenti očekuju od njih. Prijatelji mi često govore da sam kao Čendler iz *Prijatelja*. Da niko nema ni najmanju predstavu čime se bavim. Ali moj posao je prilično jednostavan – pomažem bogatim ljudima da postanu još bogatiji.

„Samo isprobavam novu haljinu“, jedan ženstveni glas za prede iza balkonskih vrata. „Ne bi trebalo da traje duže od deset minuta. Nemoj previše da piješ. Jedva si uljudan prema ljudima u smokingu i kada si trezan.“

Nakon što bacim meni poput frizbija na obližnji sto, uzimam knjigu koja je pored mene i okrećem sledeću stranicu. Hokingova *Kratki odgovori na velika pitanja*.

Pošto se nalazimo na poslednjem spratu odmarališta, imam direktan pogled na skoro sve balkone sa južne strane koji gledaju na luku.

Tako ih i primetim prvi put.

Jedan par, dve terase niže od nas.

Jedino su oni napolju, upijaju poslednje zrake zalazećeg sunca. Njihove plave kose kreću se ujednačeno. Njegova je boje kukuruza. Njena ticijan crvena, mešavina zlatne i crvene, poput izgorelog pustinjskog peska.

On nosi elegantno odelo. Ona je u haljini bordo boje; neka-ko jednostavna, jeftinog izgleda, skoro pa droljasta. Kol gerla? Ne. Tajkuni hedž fondova sa Volstrita ulažu u prasnju koja izgleda skupo. Ona vrsta koja ima ugrađen ormar po meri, potpetice crvenih đonova i manire privatne škole. Zgodne žene postoje samo u bajkama i filmovima Džulije Roberts. Niko na Menhetnu ne ceni šarm, iskrenost i neobičnost kod žena.

Ne. Ovo je provincijalka. Možda ambiciozna meštanka koja je pronašla put do njegovog kreveta u nadi da će zaraditi veliku napojnicu.

Njih dvoje dele breskvu i lepljive, sočne poljupce. Sok im curi niz usne dok je hrani voćem. Ona se ceri dok gricka voćku, ne skidajući pogled sa njega. On je žudno ljubi, a ona mu ugriza donju usnu – snažno – pre nego što otrgne usta od njenih da joj nešto promrmlja na uvo.

Devojka zabacuje glavu unazad i smeje se, otkrivajući svoj bleđi, dugački vrat. Meškoljim se u svojoj stolici, knjiga pokriva moju narastajuću erekciju. Nisam siguran šta me više uzbuđuje. Breskva, žena ili činjenica da sam zvanično voajer. Verovatno sve zajedno.

Muškarac zaranja glavu i liže dugački trag soka, ne dopuštajući da dobra prilika propadne. Naslanjaju se na ogradu, njegovo telo pritiska njeno.

Nešto se dešava između njih. Nešto od čega mi se koža na vratu naježi. U čemu god ovo dvoje uživaju, nešto je što meni nedostaje.

Nisam čovek navikao na nedostižne stvari.

„Jesi li probao belo vino?“ Staklena vrata se otvaraju uz škripu. Brzo pogledom predem preko osobe kojoj pripada ovaj glas.

„Previše anisa i tartufa, je l' da?“ Moja pratnja se kezi i pući usne. Još uvek je u kućnom ogrtaču. Koliko sati treba nekome da obuče tu prokletu haljinu?

Ispijam gutljaj vina. „Meni je ukus dobar. Zakasnićemo.“

„Otkad se to brineš da ćeš zakasniti?“ Izvija obrvu.

„Ne brinem se ali sam gladan“, odgovaram odsečno.

„Ako dobro odigraš karte, možda ćeš me imati za desert.“ Vragolasto se osmehuje, začinjavajući pokret namigivanjem.

Vrtim vino u besprekorno čistoj čaši. „Nema deserta, nema pratnje. Ovo ti je ono ruka ruku mije, a ja nisam poznat po svojim filantropskim shvatanjima.“

Ona koluta očima. „Možeš li barem da se *pretvaraš* da si prijatan?“

„Možeš li da se pretvaraš da ti se sviđam?“ , uzvraćam udarac.

Ona uzdahne. „*Naravno* da mi se dopadaš. Zašto bih inače bila sa tobom?“

„Mogao bih da smislim trideset tri miliona razloga.“ To je moja neto vrednost *pre* neminovnog nasleđstva.

„Bože, baš si grub. Majka je bila u pravu u vezi tebe.“ Zalupi mi staklena vrata u lice.

Odlažem knjigu na sto, preusmeravajući svoju pažnju na onaj par na balkonu. Još uvek se muvaju, vatajući se bez imalo brige na svetlu. Obmotava njenu kosu oko svoje šake, cima je, dižući joj lice i snažno je ljubi. Jezici im se erotično upliću. Ona šakama obavija njegove obraze i široko se osmehuje, okrznuvši gornjim zubom njegovu donju usnu. Moja kita se ponovo napinje. Ona je u potpunosti njegova, mogu da vidim, i to slepo uverenje da mu pripada, to koliko joj je prijatno da pripada drugom ljudskom biću, čini da poželim da je izjebem samo da bih dokazao nešto.

Niko nije tvoj, a ti ne pripadaš nikome. Svi smo mi samo pali neprijatelji koji pokušavaju da prežive u ovom univerzumu.

On povlači usta niz njen vrat, smešta njene grudi u svoje šake, gurajući onaj oblatak ka svojim usnama. Rub njene ružičaste bradavice ističe se kroz haljinu. Kada mu usta stignu do udoline između njenih sisa, ona se pribere.

Odgurne ga, dahćući. Možda zna da imaju publiku. Ako čeka da se posramim, bolje da se opusti, jer se to neće dogoditi. Oni se karaju na suvo naočigled svih. Ja sam samo muškarac koji uživa u razmetljivoj čaši vina jednog lenjog letnjeg dana.

Staklena vrata se nanovo otvaraju i Grejslin Lengston ponovo istupa, ovog puta u crnoj haljini od šifona sa šljokicama. Haljina iz švajcarske modne kuće *Akris* koju sam joj kupio dan nakon što se ponovo uvukla u moj krevet po hiljaditi put u ovoj deceniji.

Ovo je Grejslinin – ili kako je ja zovem, Grejsin – obrazac. Jebi me. Otkaći me. Dopuzi nazad do mene. Uvek samu sebe

iznenadi kada se zatekne na mom pragu, zamišljena, ponekad i pijana, ali *uvek* ponižena.

Mene to, međutim, nikada ne iznenađuje.

Naučio sam da prihvatim to što smo. Disfunkcionalan, sjeban par kao što su bili i naši roditelji. Možda bez fizičkog nasilja.

Tokom godina usavršio sam umetnost upravljanja mojom polusestrom. Koristeći njenu eksplozivnu prirodu u svoju korist.

Sada sam u stanju da razaznam tačan trenutak u kom će me Grejs ostaviti. To je uvek kada naša veza počne da se oseća stvarnom i ozbiljnom. Kada pohotljivi sjaj jebanja svog polubrata potamni, a ona ostane sa posledicama. Sa muškarcem kojeg prezire. Odsutnim, uzdržanim čudovištem. Društvenim izopštenikom izbačenim iz ljubaznog društva sa Volstrita i sa dvogodišnjom nadziranom zabranom zbog optužbi za insajdersku trgovinu.

I tako, tačno kao švajcarski sat, čim se ona povuče, postanem dalek, nedostupan; strateški posmatram žene na ulici. Žene koje ona ne odobrava; one koje su preterano našminkane i koje nose polovne dizajnerske tašne sa ponosom kakve hotelijerske naslednice.

Uvek upali. Grejs se uvek vrati. Ne može da me podnese. Ali još više ne može da podnese kada mi je neka druga žena u naručju.

„Zakopčaj me“, zahteva u ovom času, njišući bedrima dok mi se približava. Okrene se, izlažući mi svoja leđa. Svaki pršljen njene kičme je naglašen. Uspela je da zadrži telo balerine dugo nakon što je odustala od svog sna.

Povlačim patent zatvarač uz njena leđa. „Koliko ljudi će nas počastvovati svojim mediokritetskim prisustvom večeras?“

„Previše, kao i obično.“ Govori sa šnalama u ustima dok uvlači poslednji pramen u frizuru. „Pozvali su najmanje dvadeset svojih najboljih zaposlenika i njihove pratnje. Ali, srećom, bez budalastih ličnih asistenata.“

Grejs me ne predstavlja kao svog dečka već kao svog polubrata, iako su nam roditelji razvedeni otkako smo oboje otišli na koledž.

Ipak me predstavlja, jer sam dobro poznat u berzanskom poslovanju. Boje me se, poštuju me ali retko kad vole. Ona zna moju težinu, moj uticaj. Možda sam crna ovca u svetu hedž fondova ali i dalje znam kako da zaradim novac, a ljudi na Volstritu *zaista* vole ljude koji to znaju. To je njihov omiljeni trik za zabave.

Prsti mi se zadržavaju kada ugledam ožiljak na gornjem delu njenih leđa. On me podseća na ono što joj se dogodilo. Na ono što se dogodilo *meni* pre dvadeset četiri godine. Prelazim jagodicom preko njega. Koža joj se naježi i ona se povlači kao da sam je udario.

„Da li se baš vidi?“ Petlja oko savršeno pričvršćene naru-kvice, pročišćavajući grlo.

„Ne“, lažem, cimnuvši patent zatvarač uvis. Zastajem. Nešto me obuzima. Potreba da usnama okrznem njen ožiljak. Da je utešim. Opirem se tom porivu. I umesto toga, kažem: „Izvoli, Venero.“

„Venero?“

„Najtoplija planeta u Sunčevom sistemu.“ Namignem, kanališući svog unutrašnjeg Kristijana Milera, prijatelja koji je nekako uspeo da usavrši umetnost uživanja u svojoj vezi, umesto da od nje napravi sjebanu igru odraslih kao ja.

Gotovo da *čujem* kako Grejs prezrivo mršti nos. „Hvala Bogu da si potajni štreber. Možeš li da zamisliš kada bi drugi ljudi saznali za tvoje zanimanje za astronomiju?“ Hukne, odgurnuvši se dalje od mene. „A sada mi treba samo par naušnica. Šta misliš, dijamanti od ružičastog zlata ili one akvamarinske?“

Prvi par sam joj kupio za dvadeset osmi rođendan, namer-no nadmašujući poklon njenog tadašnjeg dečka. Ostavila ga je iste večeri, užasnuta mogućnošću da završi sa agentom za nekretnine iz srednje klase koji samo može da joj priušti *Lobu-tenove* cipele iz prošlogodišnje sezone. Kasnije me je čekala u krevetu, noseći samo te naušnice. Drugi par sam joj poklonio nakon što sam okončao tromesečnu aferu sa Lusindom – da,

njenim zakletim neprijateljem iz detinjstva – kada je Grejs trebalo previše vremena da mi se vrati nakon jednog od brojnih raskida.

Sirota, jedna Lusinda. Dočekalo ju je neprijatno iznenađenje kada se vratila sa turneje primabalerine u Parizu i zatekla pohotnu Grejs u mom krevetu.

Moji pokloni su uvek prožeti određenom namerom, svrhom i otrovom. Oni su poput prljavog, nasilnog poljupca. Mešavina strasti i bola.

„Akvarmarinske“, izgovaram lenjo.

Naginje se i polaže hladan poljubac na moje usne. Želim da se pomeri kako bih video da li se onaj par dva sprata niže jebe naočigled svima. Njihova vrsta nastranosti je bolja od naše. Bacim pogled na njihov balkon. Grejs prati moj pogled.

Usta joj se razvlače u zloban osmeh. „Vidim da si upoznao mog supervizora. U izvesnom smislu.“

„Poznaješ tog mamlaza?“ Otpijam gutljaj vina.

„Pola Eškrofta? On je novi operativni direktor *Silver Erou Kapitala*. Sigurno sam ti ga pomenula.“

To je kompanija u kojoj Grejs radi kao analitičarka.

Pol i njegova družbenica su nam okrenuti leđima. Čini se da sada pričaju i drže ruke k sebi.

„Siguran sam da nisi. Nije da izgleda kao neko koga bih zapamtio.“ Cimmem bradom ka ženi u crvenom. „Prilično je živahan prema svojoj pomoćnici.“

Grejs se oduševljeno nasmeje. Ništa joj ne donosi veću radost nego da gleda kako neko gadi druge žene. „Ona je jednostavno stvorenje, zar ne? Verovao ili ne, stavio joj je prsten. I to prilično skup.“

Cokćem. „On je menadžer za hedž fondove. Dobro mu ide sa rizičnim opkladama.“

„Ona je sa dubokog Juga, diplomirala je na Džulijardu. Dajem im šest meseci“, nastavlja Grejs, žmureći da ih bolje pogleda.

„Velikodušna si“, kikoćem se.

Znam ljude poput Pola. Zverke sa Menhetna koje veličaju tihe južnjačke lepotice, samo da bi otkrili da se suprotnosti možda privlače ali ne čine solidnu vezu. Uvek se okonča razvodom, međusobnim klevetanjem i – ako žena radi dovoljno brzo – debelim čekom za alimentaciju svakog meseca.

„Znaš me. Ljubaznost je moje srednje ime. Idem da stavim naušnice. Šta, nećeš staviti kravatu?“ Grejs pući usne, posmatrajući me odozgo. Nosim crni džemper od kašmira i karirane pantalone.

„Poslednje što želim je da ostavim dobar utisak.“ Vraćam se svojoj knjizi.

„Ti si buntovnik bez razloga.“

„Naprotiv.“ Okrećem stranicu. „Imam razlog – želim da me svi ostave na miru. Do sada je sve išlo kako treba.“

Ona odmahuje glavom. „Imaš sreće što imaš mene.“

Nestaje u našoj sobi, noseći sa sobom svoje grandiozno držanje i odgovarajući ego.

Bacam poslednji pogled na onaj par. Pol više nije na balkonu.

Ali njegova žena jeste, i upravo zuri u mene.

Intenzivno. Sa optužujućom žestinom. Kao da očekuje da nešto uradim.

Da li je primetila da ih gledam?

Zbunjeno gledam iza sebe kako bih se uverio da gleda u mene. Niko drugi nije na vidiku. Njene oči, velike, plave i nepopustljive, sve me prodornije gledaju.

Da li je ovo nekakva situacija sa taocima? Teško. Do pre koji minut je izgledala veoma srećno dok se ljubila sa svojim mužem. Da li pokušava da me posrami što sam ih gledao? Neka joj je sa srećom. Moja savest je poslednji put viđena kada sam imao deset godina, dok sam napuštao bolničku sobu uz divlje režanje, praveći rupe u zidovima dok sam odlazio.

Susrećem se sa njenim pogledom, nesiguran šta se dešava, ali uvek srećan što učestvujem u nekom neprijateljskom sukobu. Izvijam obrvu.

Ona prva trepne. Tiho se nasmejem, odmahujući glavom, spreman da se vratim svojoj knjizi. Brzo briše obraz. Ček, ček... ona plače.

Plače. Na luksuznom odmoru na italijanskoj rivijeri. Žene su tako prevrtljive. Nemoguće im je ugoditi. Siroti Pol.

Opet smo zarobljeni u tom čudnom zurenju. Izgleda posjednuto. Trebalo bi da ustanem i odem. Ali izgleda tako divno ranjivo, tako pogrešno, pa deo mene želi da vidi šta će sledeće uraditi.

Otkad je to mene briga šta drugi ljudi rade?

Pribrano ustajem, uzimam svoju knjigu, dovršavam vino, okrećem se na petama i odlazim.

Gospođa Eškroft možda ima neki problem.

Ali nije na meni da ga rešavam.

DRUGO POGLAVLJE

A R S E N

Sat kasnije, Grejs leprša između svojih kolega na belo-sivom mermernom podu, držeći čašu šampanjca. Smeje se kad god je prikladno, mršti saosećajno po potrebi i marljivo me predstavlja kao svog polubrata i izuzetnog finansijskog maga.

Prihvatam igru. Moj krajnji cilj je oduvek bio da Grejs učinim svojom pred svima – mojim ocem, njenom majkom, mojim prijateljima. Ova žena se uvukla duboko pod moju kožu. Trajno je upisana u moje kosti a ja se neću zaustaviti dok je ne predstavim kao svoju dragocenu imovinu.

Na izvestan način uživam u tome kako umanjuje značaj naše veze. Vidite, što Grejs više naglašava da smo polubrat i polusestra, to će gorča biti pilula koju će kasnije morati da proguta, kada izađemo u javnost.

U mojim najmračnijim, najjezovitijim fantazijama, Grejslin Lengston mucavo pokušava da objasni kako je završila u braku sa osobom koju je godinama predstavljala kao svog brata.

Nosiće moj prsten. Makar došao kraj sveta.

Restoran je pun ljudi. Grejs i ja provodimo vreme u razgovoru sa Čipom Breslinom, izvršnim direktorom kompanije. Žali se da je proteklih mesec dana proveo smanjujući trgovanje

na promenama cena akcija zbog strožih federalnih zakona, pogledavajući u mom pravcu da vidi da li ću da se uključim u taj razgovor. Ne delim besplatne savete. Pogotovo sada, kada je moj trgovački portfelj u zastoju zbog moje dvogodišnje zabrane.

„O, daj, Korbine, baci nam koju kosku.“ Čip se kikoće, napokon prelazi na stvar. „Kako vidiš sledeću četvrtinu? Moj ortak Džim iz Vudstok Trejdinga kaže da si pominjao samo prodaju po nižoj ceni.“

„Ja sam profesionalni pesimista.“ Osvrćem se po prostoriji, tražeći nešto što bi mi odvratilo pažnju. „U svakom slučaju, na nametnutoj sam pauzi i neću da kršim zabranu zarad ćaskanja.“

„O, taman posla!“ Pocrveni, smejući se s nelagodnom.

„Zapravo si me upravo to pitao“, odgovaram bezizražajno.

Brezlin se osmehuje i kaže da mora da ode po ženu koja je kraj bara. „Znaš kako je.“ Namiguje mi i gurne laktom dok odlazi.

Zapravo, ne znam. Grejs ima besprekornu samokontrolu u svim oblastima svog života, osim u odnosu sa mnom. Ona je neemotivna, sračunata i nemilosrdno sebična, kao i ja.

„Vidiš, upravo se zbog toga ne sviđaš ljudima.“ Grejs zveckta noktima – četvrtastim, uglačanim, sa bež lakom – po svojoj čaši. „Pokušao je da sa tobom razgovara o poslu, a ti si ga potpuno ignorisao.“

„Postoji tek nekoliko ljudi kojima ne naplaćujem svoje pristupstvo, a trenutno gledam u trideset tri zarez tri posto od te nekolicine.“ Pogled mi pada na njen dekolte. Mislim da ću joj večeras jebati sise. Grejs ne voli kada svršim u nju, čak ni sa kondomom, ali izgleda da se slaže sa gotovo svim ostalim što moje srce (i kita) poželi.

„Pokušavaš da mi skineš gaćice?“ Podrugljivo se osmehuje.

„Za početak sam se ponadao da ih ne nosiš.“

Prostorija se puni do tačke da postaje prenatrpana i znojava, ali naše mesto pored šanka je prazno.

„Svi su se sjatili oko ulaza. Čemu sav ovaj metež?“ Grejs se usredsređuje na ulaz.

Okrenem se da vidim u šta gleda. Pol i njegova provincijalka upravo ulaze u prostoriju. Svi žure ka njima. Uključujući i Čipa i njegovu ženu, koja nesigurno vijuga, držeći podruku svog muža. Najveću pažnju dobija Polova lepa plavuša, glavni izvor zanimanja na ovoj zabavi. Poput slike Endija Vorhola, ona je živopisna i šarena, ističe se u prostoriji punoj ljudi u crnoj, sivoj i bež odeći. Zanimljiva stvarčica. Odeća joj je preterano uočljiva, osmeh preširok, oči razrogačeno istražuju svaki pedalj prostora u koji je ušetala. Nalazim da je dražesno infantilna.

„Da li tamo deli besplatno pušenje?“, pitam tek da bih ćaskao, svestan da moja prikrivena devojka ne voli da bude ignorisana, posebno zbog druge žene.

„Ne bi me iznenadilo.“ Grejs se ugrize za unutrašnju stranu obraza, a nozdrve joj se šire. „Vini je svačije kućence. Šalje Pola da deli kaubojski keks – recept Lore Buš – volontira za dečje dobrotvorne organizacije i ...“

„Zove se Vini?“ Pogledam je namršteno.

„Vinifred.“ Prevrće očima. „Starinski, zar ne?“

„Oženio se karikaturom“, ulagujem joj se.

Ova devojka je plišani meda koji hoda i govori. A još je išla na Džulijard, Grejsinu odabranu školu iz vremena kada je mislila da ima šanse da postane balerina. Iznenaden sam što ne pokazuje otvorenije neprijateljstvo prema njoj. Možda je moja polusestra napokon naučila kako da se nosi sa konkurencijom.

„Pretpostavljam da bi trebalo da odemo i pozdravimo se.“ Grejs izgleda kao da bi radije povratila u svoja usta nego da to uradi.

Nešto baš ne želim da poljubim prsten savršene žene koja je plakala na balkonu i gledala me neprijateljski ali ne želim ni da mi Grejs kuka kako nisam timski igrač.

Prilazimo Eškroftovima koliko je to moguće. Žene se skupljaju oko Vinifred, tražeći od nje recept za keks, dok Pol posesivno obaviju ruku oko nje. Grejs se ramenima probija do njih i ljubi vazduh oko Polovih obraza.

„Zdravo. Lepo je videti vas dvoje.“ Prilazi Vinifred da je poljubi u obraze, stežući joj ruke. „Izgledaš fantastično, Vinifred!“

Ne misli da ova žena izgleda fantastično, u toj jeftinoj haljini iz glavne ulice i cipelama na štrafte koje je verovatno kupila na rasprodaji u Volmartu.

„Kao i ti, Grejs.“ Vinin osmeh je nepatvoren i iskren. „Izgledaš kao da bi mogla da budeš u filmu.“

U *Grdani*, možda.

„Ovo je moj polubrat, Arsen Korbin. Zajedno radimo na puno poslova, pa smo se u poslednjih nekoliko godina posebno zbližili.“ Grejs pokazuje na mene kao da sam predmet na aukciji na ceremoniji prikupljanja sredstava. Podrugljivo se iskezim. Preterano objašnjavanje je uvek odaje. Da me jednostavno predstavi kao svog polubrata, možda pola Menhetna ne bi šaputalo iza njenih leđa o tome da je redovno karam.

Posegnem da se rukujem sa Polom. On blista. „Prati vas reputacija, gospodine Korbin. Kakav je život van sveta trgovine?“

„Neispunjavajući kao i u njemu.“ Povlačim svoj suvi, grubi dlan iz njegovog vlažnog. „I dalje se bavim investiranjem u opipljiviju imovinu.“

„Da. Čuo sam. Kupili ste kompaniju za dostavu i transport, zar ne?“ Pol se gladi po bradi. „Veoma pametno, u eri kada kupovina preko interneta cveta.“

On izgleda kao ljudski odgovor na ovsenu kašu. Privilegovan, bez ukusa i dosadan. Prožvakao sam dovoljno muškaraca poput Pola u svom životu, da bih znao njihov ukus. On je od onih koji varaju svoju ženu sa sekretaricom čim ona zađe u tridesete. Vrsta čoveka koji prati muškarce poput mene da vidi šta radimo, u šta ulažemo, da bi iskoristio te ideje za sebe.

„Ovo je moja žena, Vini.“ Pol ljubi sitnu ženu u rame. Ona posvećuje svu svoju pažnju meni, i napokon, mogu da razumem. Razlog zašto je Pol odlučio da ona vredi mnogo više od jedne noći u krevetu. Ona, objektivno gledano, zrači. Koža joj je čvrsta i blistava, oči sjajne i radoznale, osmeh zarazan i pun

poverenja. Ona je od onih žena za koju ljudi kažu da obasja prostoriju. Grejs je, naprotiv, od onih žena koje spuste temperaturu do arktičkih gde god da uđe. Uključujući i moje srce.

Srećom, Vinifred je vrsta devojke iz susedstva koja mi nije privlačna.

„Zdravo!“ Vini me snažno obgrli u neprikladan poluzagrljaj. Ili nije zlopamtilo ili me ne prepoznaje sa balkona.

Odmah se izvučem iz njenog zagrljaja. Nadam se da ne prenosi neku stočnu bolest.

Pol se smejuļji, očigledno smatra da je nedostatak formalnosti njegove žene dražestan. „Gde su vaša mesta, Lengston-Korbinovi?“

„Ovde piše petnaest i šesnaest.“ Grejs drži naše pozivnice.

„Mi smo devetnaest i dvadeset, pretpostavljam da ćete morati još malo da nas podnosite“, kaže vedro Pol.

Juhu-jebeno-ura.

Kako veće odmiče, tako narastaju i moje sumnje da je Vinifred, zapravo, napumpana. Ne dira ni kapljicu alkohola, čitavo veće pije mineralnu vodu. Ne uživa u poslužavniku sa hladnim mesom i drži se podalje od ljudi sa električnim cigaretama i cigarama. Česti odlasci do toaleta me takođe teraju da se zapitam da li neko udobno drema tačno na njenoj bešici.

Grejs je zauzeta guranjem jezika u dupeta pravih ljudi. Figurativno rečeno, srećom. Razgovara o poslu sa Čipom, Polom i nekim tipom po imenu Pablo, koji je glavni broker. Ova trojica pokušavaju da me namame da pričamo o poslu ali ih ljubazno izbegavam. Kao i sva egzotična stvorenja, ne želim baš da me bockaju kroz rešetke kaveza svojim pitanjima o mojim presudama za insajdersku trgovinu. Ne sumnjam da bi svi ovde voleli da čuju šta sam to uradio kako bi me prekorno udarili po zglobu.

„Ne voliš da se hvališ, a, Korbine?“, Pol klima glavom pun saosećanja nakon još jednog mog lakonskog odgovora o maloprodajnim akcijama koje preferiram. „I Vini je takva. Uopšte ne voli da priča o svom poslu.“

„To je zato što ga trenutno nemam.“ Vini ispija još jedan gutljaj svoje mineralne, dok joj obrazi postaju ružičasti.

Okrenem se prema njoj. U meni se budi tračak zanimanja. Radi još nešto sem što igra domaćicu? To je osveženje.

„Čime se baviš, Vinifred?“

„Diplomirala sam ove godine na Džulijardu. Sada sam samo... između audicija, pretpostavljam?“ Postiđeno se nasmeje, njen južnjački akcenat je gotovo komičan. „Pretpostavljam da sam zauzeta koliko i moljac u vunenoj rukavici. Teško je postići uspeh u Velikoj jabuci. Šta te ne ubije, osnažuje te, je li tako?“

„Ili te oslabi.“ Slegnem ramenima. „Zapravo, sve zavisi od faktora 'šta'.“

Zuri u mene razrogačenih očiju, jednostavno stvorenje. „Imaš poentu.“

„Misliš da imaš šta je potrebno za uspeh u Njujorku?“, pitam je.

„Zar bih inače bila tamo?“ I ponovo taj njen osmeh. Onaj prepun nade i dobrote ovog sveta.

„Ljudi dolaze u Njujork iz mnogo razloga. Većina ih nije najiskrenija. Kako si upoznala Pola?“

Sa svakim pitanjem osećam kao da je svlačim. Javno. Namerno. I kao i svi nagi ljudi u javnom prostoru, počinje da se migolji, premeštajući se u stolici.

„Pa.“ Pročišćava grlo. „Ja...“

„Služila si ga za njegovim stolom u *Delmoniku*?“ Nagađam. Mogao bi biti i *Le Bernardin*. Dao bih joj osmicu. U odgovorajućoj haljini možda bi dobila i najveću ocenu.

„Zapravo, bila sam vila na rođendanskoj zabavi njegove četvorogodišnje rođake.“ Skupi usta u tanku crtu, mršteći se.

„Šta?“ Poprskao bih se vinom da je vredna toga. „Izvini, nisam dobro čuo.“

Jesam, ali ovo je previše dobro da se ne ponovi. Bezvremenska američka zabava. Udžbenička verzija Sirote devojke koja upoznaje bogatog morona.

Pol je zanet razgovorom sa Pablom i Grejs, nesvestan da mu roštiljam ženu kao da je prvoklasni odrezak.

Vinifred ispravlja leđa i gleda me pravo u oči u pokušaju da mi pokaže da me se ne boji. „Igrala sam lik vile na rođendanskoj zabavi njegove rođake. Naslikala sam mu lice šljokicama. Nije mogao da prestane da se smeje, i bio je skroz u igri, čak i kada sam mu nacrtala Zvončicu na obrazu. Shvatila sam da će biti dobar kao otac. Pa sam mu dala moj broj telefona.“

Kladim se da je to što se dovezao na zabavu u starinskom automobilu koji vredi više od njene porodične kuće nije umanjilo njegove šanse.

„Posle toga niko drugi nije imao šanse.“ Pol, povlačeći se iz razgovora sa Pablom i Grejs, gura nos u pregeb njenog vrata, ljubeći ga otvorenih usta. „Sada je moja za ceo život, zar ne, lutko?“

Kladim se da misli da je ovo zvučalo romantično a ne kao reklama za mladu po porudžbini.

„Da li to čujem naglasak, Vinifred?“, pitam naivno.

Grejs me prostreli pogledom koji zahteva da prekinem istog trenu. Uvek sam se igrao hranom; samo što sada žvaćem ženu bez mozga Grejsinog šefa.

„Iz Tenesija sam.“ Vini ponovo vidljivo guta. „Malo izvan Nešvila. Iz grada koji se zove Malberi Krik.“

„Dom najbolje pite s jabukama u svih pedeset država?“, cerekam se u svoju čašu vina.

„Zapravo, poznatiji smo po keksima. O! I po sklonosti ka incestu, naravno.“ Osmehuje mi se sladunjavo.

Dakle, *ume* da uzvрати. Nisam to očekivao.

„Hajde, lutko. Ne moraš da budeš sarkastična.“ Pol joj kucne bradu.

Ako je još jednom nazove lutko, razbiću svoju čašu vina i ubosti ga u vrat krhotinom.

„Šta te je navelo da se doseliš u Njujork?“ Ne pitajte me zašto sam se okomio na ovu ženu, jer nemam blage veze. Iz dosade? Zbog sociopatskih sklonosti? Znam koliko i vi.

Gleda me pravo u oči i kaže: „Pa velika, zaslepljujuća svetla, naravno. I *Seks i grad*. Pomislila sam, *bogme*, mora da je život tamo kao u onim glamuroznim filmovima. O, i da ne zaboravim i onu pesmu Ališe Kiz. Ogroman uticaj. *Ogroman*.“

Grejs mi gazi nogu ispod stola, dovoljno jako da mi polomi koske. Kolenom udari u donju stranu stola, zbog čega pribor zapleše u mestu. Pol malo poskoči, iznenađen. Prekasno. Otišao sam predaleko da bih mario. Vinifred Eškroft je jedino što je iole zabavno na ovom događaju, a uživanje u njenom samopouzdanju je ukusnije od bilo kog jela koje se ovde servira.

„Vini je malo osetljiva zbog toga što nije iz grada.“ Pol tapše svoju ženu po glavi kao da je kakva preslatka čivava.

„*Jeste* kao u *Seksu i gradu*, zar ne?“ Pitam je ljubazno, dok mi Grejs zariva štiklu sve dublje u cipelu u znak upozorenja, gnječeći mi prste u kašu. „Pronašla si svog gospodina Zverku.“

„Pol je više gospodin Osrednji, ako je pogled u pisoar bio kakav pokazatelj“, šali se Čip. Svi se smeju. Svi osim Vini, koja zuri u mene, pitajući se šta je učinila da zasluži ovo.

Tražila si da se brinem. Tamo na balkonu. Sada ćeš videti koliko me briga za osećanja drugih ljudi.

„U redu, Arsene, vreme je da promenimo temu.“ Grejs se osmehuje izvinjavajući se, vukući me za rukav. „Ljudi su došli ovde da bi se zabavili, a ne da ih neko ispituje.“

Znam da Grejs ovo ne radi zato što je dobrog srca. Ona je pametna žena koja želi da napreduje. U ovom trenutku ljutim njenog šefa i njegovu *lutkicu*.

„Zapravo, verujem da je na mene red da postavljam pitanja.“ Vini podiže bradu.

Zavalim se i gledam je s otvorenim zadovoljstvom. Ona je poput one bubamare koja se vrti oko svoje ose. Dražesno očajna. Šteta što sam potpuno posvećen Grejs inače bih je isprobavao nekoliko meseci. Pol mi ne bi ni bio prepreka na putu. Ovakva vrsta žena ide onom ko ponudi najviše, a moj džep je dublji.

„Samo napred“, kaŕem.

„Čime se baviš?“, pita me.

„Svim i svaćim.“

„Radeći šta?“

Sleŕući ramenima, lenjo odgovaram: „Bilo čime što donosi novac.“

„Sigurna sam da možeš da budeš precizniji. Mogao bi da budeš i trgovac oruŕjem.“ Sklapa ruke na grudima.

Dobro. Hajde da se igramo.

„Kapitalom, korporacijama, valutama, robom. Iako odnedavno imam zabranu zbog trgovine insajderskim informacijama. Na dve godine.“

Svi upiru oći ka nama. Tek mi predstoji da naćnem ovu temu u ovoj prostoriji, pošto sam od oca nasledio neugodnu osobinu da ljudima nikada ne pruŕam ono što ŕele.

„Zašto?“, uporna je.

„Optuŕba za manipulaciju trŕišteć.“ Pre nego što me pita šta to znaći, objašnjavam: „Kaŕu da sam laŕno predstavio materijal investorima, pored ostalog nedolićnog ponašanja.“

„Jesi li to uradio?“ Vinifred me uporno gleda, nevino poput deteta.

Dok nas ćitava prostorija posmatra, jezikom prećem preko donje usne, podrugljivo se osmehujući. „Imam jedan problem, Vinifred.“

„Samo jedan?“ Naivno trepće pre nego što popusti. „A koji je to problem?“

„Nikada ne igram da bih izgubio.“

Njene oći, lepe poput teksaskog zumbula, još uvek me gledaju. Jedna nemilosrdna misao mi proće kroz glavu. Verovatno bi izgledala deset puta lepše sa Grejsinim akvamarinskim naušnicama. Puno radosti bi mi donelo da je vidim *samo* sa tim naušnicama. Pa dobro. Moŕda će se Grejs poneti loše i uskoro me ostaviti, a ja ću imati kratku aferu sa ovom malom da podsetim moju polusestru da sam još uvek muškarac sa potrebama.

„A ljudi te ovde prihvataju?“ Vinifred se začuđeno osvrne oko nas. „Iako znaju da si uradio nešto loše i podrio njihovu trgovinu?“

„Pas laje, karavani prolaze.“ Zavaljujem se u stolicu. „Čak i ljudi kojima je stalo, prestanu da brinu kada se osećanja pretvore u delo. Ljudi su notorno sebična stvorenja, Vinifred. Zato su Rusi napali Ukrajinu. Zato su Avganistanci prepušteni sebi samima. Zato postoji humanitarna kriza u Jemenu, Siriji, Sudanu a da ni ne znaš za to. Jer ljudi zaboravljaju. Naljute se a zatim nastave dalje.“

„Meni je stalo.“ Pokazuje mi zube, poput ranjene životinje. „Stalo mi je do svih tih stvari, a samo zato što tebi nije, ne znači da su i drugi loši. Ti si opasan čovek.“

„Opasan!“, Grejs vikne, prisiljavajući se na smeh. „O, ne. On je poput mačeta. U porodici smo svi takvi. Bezopasne računovođe.“ Hladi se, brbljajući. „Koliko razumem, to nije uzbudljivo kao šoubiznis. Znaš, moj tata ima pozorište. Kao dete sam stalno odlazila tamo. Ono je predivno.“

Iako je istina da Daglas ima pozorište, dok je odrastala, Grejs se samo pretvarala da joj se dopada kako bi zaslužila njegovo odobravanje. Pozorište ne donosi veliku zaradu. Grejslin voli samo ono što donosi novac.

Misija diverzije je uspela. Vinifred usmerava pažnju na Grejs i postavlja joj pitanja u vezi Kalipso hola. Grejs joj oduševljeno odgovara.

Moj telefon počinje da zvoni. Izvlačim ga iz džepa. Pozivni broj je iz Skarsdejla ali broj ne prepoznajem. Prekidam vezu. Čip pokušava da mi postavi pitanje u vezi *Nordik Ekvitis*.

Telefon mi ponovo zazvoni. Isti broj. Prekidam vezu.

Shvati.

Prokleti prevaranti i njihova sposobnost da koriste vaše pozivne brojeve.

Sledeći poziv stiže sa drugog broja, njujorškog. Spremam se da isključim telefon kada mi Grejs položi ruku na butinu i

kroz stisnute zube, dok sluša Vinifred kako priča o Hamiltonu, kaže: „Možda je draguljar. U vezi ogrlice koju si mi kupio u Bocvani. Javi se.“

Telefon zazvoni po četvrti put. Ustajući, izvinjavam se i izlazim iz restorana na balkon sa pogledom na luku. Prihvatam vezu.

„Šta?“, ispljunem.

„Arsene?“, upita glas. Star je, muški i nejasno poznat.

„Nažalost. Ko je to?“

„Bernard, asistent vašeg oca.“

Proveravam vreme na satu. U Njujorku je četiri popodne. Šta uopšte moj otac želi od mene? Retko razgovaramo. Putujem u Skarsdejl nekoliko puta godišnje da pokažem svoje lice i porazgovaram o porodičnom poslu – njegova ideja o povezivanju, pretpostavljam – ali osim toga, mi smo potpuni stranci. Nije da ga baš mrzim, ali ga ni ne volim. Siguran sam da je osećaj, ili nedostatak istog, uzajaman.

„Da, Bernarde?“, pitam ga nestrpljivo, smeštajući laktove na ogradu.

„Ne znam kako ovo da kažem...“ Glas mu zamire.

„Najpoželjnije bi bilo brzo i bez biranja reči“, predlažem. „Šta je bilo? Da li se matori ponovo ženi?“

Otkako se razveo od Mirande, moj otac je sebi postavio cilj da na svake dve godine ima novu ženu. Više ništa ne obećava. Ne smiruje se. Afera sa ženom iz porodice Lengston je najbrži lek za veru u pojam ljubavi.

„Arsene...“ Bernard guta knedlu. „Tvoj otac... je umro.“

Svet se i dalje vrti. Ljudi oko mene se smeju, puše, piju, uživaju u savršeno blagoj italijanskoj letnjoj noći. Jedan avion prolazi nebom, probijajući debeli beli oblak. Čovečanstvo je potpuno neuznemireno novostima da je peti najbogatiji čovek u SAD, Daglas Korbin, preminuo. A i zašto bi bilo? Smrtnost je uvreda samo za bogate ljude. Većina ljudi je prihvata uz tužnu rezigniranost.

„Je li?“, čujem sebe kako izgovaram.

„Jutros je imao moždani udar. Spremačica ga je pronašla oko pola jedanaest, nakon što mu je nekoliko puta pokucala na vrata. Znam da je to previše informacija odjednom i verovatno je trebalo da sačekam dok ne dođeš ovamo da ti kažem...“

„U redu je.“ Prekidam ga, prevlačeći dlanom preko lica. Pokušavam da shvatim šta tačno osećam u ovom času. Ali istina je da... zapravo ne osećam ništa. Nešto neobično, da. Isti onaj osećaj koji se javlja kada nešto na šta ste navikli – kakav komad nameštaja – najednom nestane, ostavljajući prazan prostor. Ali nema agonije, nema tuge koja kida stomak. Ničeg što bi ukazivalo na to da sam upravo izgubio jedinog živog rođaka kojeg imam na ovom svetu.

„Treballo bi da dođem“, čujem sebe kako izgovaram. „Da prekinem putovanje.“

„To bi bilo savršeno.“ Bernard izdahne. „Znam da je iznenađeno. Još jednom, žao mi je.“

Stavljam ga na spikerfon i sklanjam telefon sa uva, listajući naredne dostupne letove. Za dva sata ima jedan. Mogu da stignem na njega.

„Poslaću ti detalje o letu. Pošalji nekog da nas pokupi.“

„Naravno“, odgovara. „Da li će ti se pridružiti i gospođica Lengston?“

„Da“, kažem. „Želeće da bude tu.“

Mala uvlakača je imala bliskiji odnos sa mojim ocem nego ja. Posećuje ga svake druge nedelje. Činjenica da Bernard zna da je ona sa mnom govori mi sve što treba da znam – tata je itekako znao da karam svoju polusestru i pričao o tome sa svojim službenicima. Čudno, nikada mi to nije pomenuo. A opet, Lengston žene su nam bolna tema od kada me je izbacio iz kuće i poslao u internat.

Zaustavljam se u toaletu za oba pola pre nego što uđem u restoran. Otvorim patent zatvarač i ispišam se. Kada izađem